Amikor ellőtted az összes puskaporodat – avagy Hiba a Mátrixban!

– Óh, déjá vu! – szólalt meg önkéntelenül Neo. Felfelé menet a lépcsőn egy pillanat alatt megállt mindenki.

– Mit mondtál? – kérdezte hátrafordulva Trinity.

– Semmit. Egy kis déjá vu. – válaszolta Neo.

– Mit láttál?

– Mi történt? – kérdezte érdeklődve Cypher is.

– Egy fekete macska ment el ott – mutatott a folyosóra Neo – aztán egy ugyanolyan.

– Mennyire ugyanolyan? Ugyanaz? – kérdezte Trinity.

– Nem tudom – felelte tanácstalanul Neo.

Morpheus azonnal átlátta a helyzetet, tudta, hogy baj van. Intett a két biztosító embernek.

– Switch, Apoc!

Trinity közben felvilágosította Neo-t.

– A déjá vu hiba a Mátrixban. Ha változtatnak.

Most már Neo is tudta, nagy baj van.

„Óh, déja vu!" – szólalt meg önkéntelenül a gyanútlan újságolvasó, a Heti Válasz „Suchman: Zsidó nem lehet az MSZP elnöke" című interjúját olvasva.

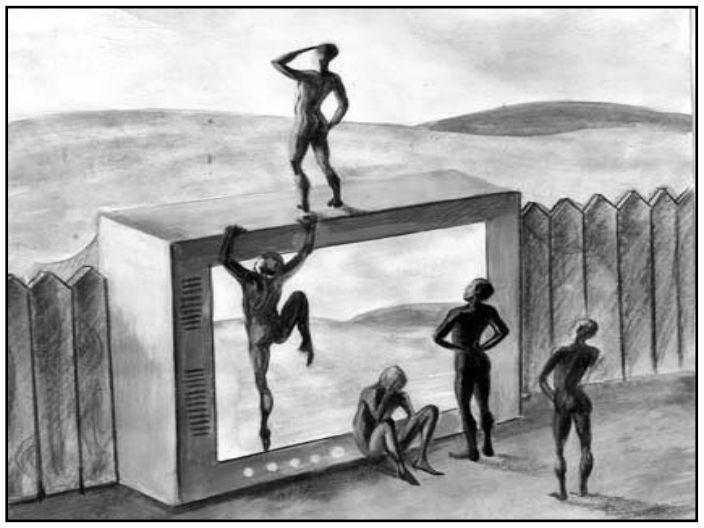

Annak idején – így utólag visszatekintve, valószínűleg nem véletlenül – Bauer Tamás kottyantotta ki, hogy az SZDSZ elnökválasztásakor az volt az egyik fő szempont, hogy a pozíciót majdan betöltő tag lehetőleg ne zsidó legyen. Megkaptuk mindannyiunk legnagyobb sajnálatára Dörmögő Dömötört, azaz a Hit Gyülekezet fő hallja kendjének interpretálásában „100 kiló marhahúst, alias Kuncze Gábort.

És akkor most mit olvashatunk a Suchman Tamással készült interjúban? Nem mást, mint ami itten fog következni:

„- Ön nem indul pártelnöknek?

- Van önkritikám. Megosztó ember vagyok, aki ragaszkodik az identitásához. A zsidóságomhoz, például – már csak ez sem predesztinál pártelnökségre vagy miniszterelnökségre.

- Nem lehet zsidó ember a szocialista párt elnöke?

- Vállaltan zsidó szerintem nem. A baloldalnak történelme során sok zsidó vezetője volt, a társadalom pedig sosem bocsátotta meg ezt.

- Rákosinak nem a zsidóságát: a terrort nem bocsátjuk meg.

- Persze, de a fejekben összekapcsolódott a kettő. Én tehát most azzal töltöm az időmet, hogy kitaláljam, mit tehetek a baloldalért. Év végéig pedig megírom a rendszerváltás első tíz évét – ahogy én emlékszem rá"

Forrás: Heti Válasz

Istenben szeretett felebarátim! Ugye valamennyien átérezzük a helyzet tragikomikumát. Bűnbánó Magdolna ezekhez képest ipari tanuló csupán. Most egyszerre megvilágosodtak, most egyszerre tuttin tudják a frankót. Szépen felmondják a leckét.

Mindent a baloldalért, a szolidaritásért, a szegényekért, elesettekért meg miegymás.

Azt kérdezed, hogy vót rá nyóc évük, akkó' mi a rossebér' nem csinyáták?

Hát ezt kérdezem én is.

De!

Amikor mindezeken már túllendültél, valljuk meg őszintén, kicsikét már unod is ezt a régi gramofonlemezre hajazó, mármár mantraszerűen önmagába visszatérő, az ún. politikai jobboldalról zsolozsmaszerűen ismételgetett, gondolkodást nem igénylő, jóformán szellemi szadizmussal felérő érvelésfélét, na, akkor gyünnek elő a valódi farbával az eftársak!

A végén kiderül, bizony, ők a legnagyobb antiszemiták!

Vagy mégsem? De nem, azt hiszem mégsem, hiszen Suchman maga is zsidó, a zsidók meg ugye zsidózhatnak, amennyit csak akarnak.

Hogy is van ez, kedves eftársak és eftársnők?

Barna veszedelemről, székes fővárosunk békés utcáin grasszáló neonácikról, a falvakat rettegésben tartó mellényes bakancsos gárdista rohamosztagosokról vizionálnak, elítélve az antiszemitizmus legkisebb megnyilvánulását is, erre Suchman eftárs kijelenti, hogy mán pedig a szegfűmintás utódpárt első fő hallja kendje nem lehet vállaltan zsidó embör.

Ha kicsikét mélyebbre ás az ember, nagyon érdekes kapcsolódási pontokat lehet ám felfedezni!

Idézzünk csak vissza egy rövid részt az interjúból!

„- Rákosinak nem a zsidóságát: a terrort nem bocsátjuk meg.

- Persze, de a fejekben összekapcsolódott a kettő…"

Az újságolvasó emberben bizony joggal merül fel a kérdés, ha Suchmannak igaza van, és a magyar fejekben tényleg összekapcsolódott a zsidóság a kommunista terrorral, vajon minek köszönhető ez a sajátos „árukapcsolás"? Valami oka csak kell, hogy legyen! Nos, a válasz roppant egyszerű. Csak Suchman úr-eftárs nem mer, vagy inkább nem akar, elmenni odáig, hogy levonja a tanulságokat.

A tanulságok levonásában a Bayer-féle relativitáselmélet siet a segítségünkre. A teória szerint a lejjebbinél is mindig van még egy fokkal lejjebb. Azaz a megaláztatás egymásra zuhanó fokozatai között minden relatív.

No, mármost egyetlen dolog – ahogyan azt éleslátásáról tanúbizonyságot téve Suchman Tamás is megfogalmazta számunkra – azonban közös. Ez pedig a zsidó kiemelt szerepe az ország – és most már egyre gyakrabban hallunk ilyen hangokat is, az egész világ – tönkretételében. De van-e alapja ennek a morfondírozásnak, avagy ez is csak amolyan túlkapás, amit jól hangzó összeesküvés-elméletek teóriafabrikálói eszkábálnak össze otthonuk félhomályában ráérő idejükben?

Mielőtt túlságosan elvesznénk a részletekben, a tisztelt Olvasó figyelmébe ajánlanám Borhidi professzor úr e tárgykörben kifejtett áldásos tevékenységének konklúzióját, miszerint „Az összeesküvés nem elmélet, az már maga a gyakorlat!"

De hogy is van ez?

Hát csak úgy – és itt van az eb elhantolva, kérem tisztelettel –, hogy darab idővel ezelőtt még a két gyökértelen kaszt, a neoliberális kozmopolináták és a posztkommunista internacionalisták küldték le megalázóba ezt a szerencsétlen sorsú kis országot, méghozzá kéz a kézben.

Kulcsszó: a gyökértelen!

Rákosival sem az volt a baj, hogy zsidó volt. Az volt a baj, hogy gyökértelen volt, de legalábbis az ő gyökerei nem ehhez az édes hazához, s annak anyaföldjéhez kötötték őtet, hanem valahova egészen máshová.

Ja! Most azt kérdezed, hogy a rossebbe van az, hogy az efféle népség, aki pénzért az anyját is eladná, tehát gyökértelen – régen ezeket hítták áras népeknek – jellemzően a zsidók közül kerül ki többségében, főként a politikai hatalom soraiban? Erre a kérdésre valószínűleg csak a jó Isten tud választ adni néked, én magam egész biztosan nem. Ha a benzinkúton ipari kameráktól sem zavartatva a magyar ember pénztárcáját elemelő zsidó fő hallja kend példáját alapul véve aszondanám, benne van a vérükben, minden bizonnyal azonnal kifakadnál, hogy általánosítok. Pedig a második világháború óta kommunista uralom alatt eltelt évtizedek semmi mást nem mutattak csak azt, hogy ezek semmi máshoz nem értenek csak ahhoz, hogy központosított tervutasításos gazdálkodás keretében elvegyék a másét, majd miután kivéreztették az éppen aktuális társadalmat, valamiféle modernkori bérrabszolgaság szintjén vegetálva éppen hogy életben tartsák a lakosságot. Talán nem véletlen, hogy ez volt Horn Gyula kedvenc szavajárása, a nemzet szót ki nem ejtette volna a száján semmi pénzért.

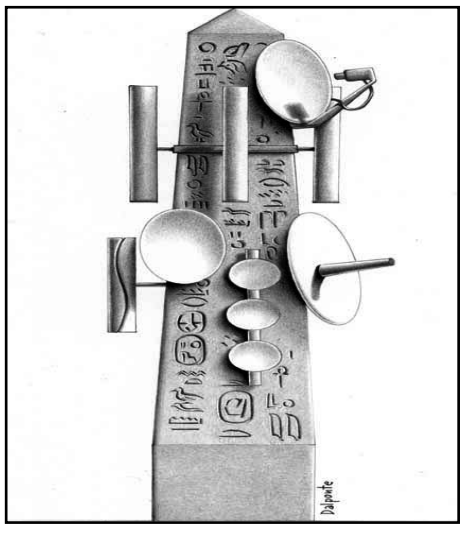

Zsidó nép, magyar nemzet. Ugye érzed a kettő közti különbséget? Hallottad már egyszer is nemzetként emlegetni a kampós orrúakat? Mer én biza még egyszer sem. Persze előfordulhat, hogy az én műveltségem (vagy műveletlenségem) fehér foltjai szorulnak erőteljes satírozásra, de az is lehet – Kalányos Winnetou, kisebbségi brácsaművész szavajárásával élve, hogy – ez a tényvalóság. (A „kampós orrú" szóösszetételt pedig tudjuk be az írói szabadságnak.)

Amikor Orbán Viktor miniszterelnök lett, egyes hangok aszonták cigány kormányfője lett az országnak. Most az eddig, nyolc évig országot romboló, züllesztő, leépítő kormányzópárt egyik prominense azt sugallja, vigyázzunk, mert ez egy antiszemita ország, itt egyetlen politikai erő, különösen nem az elesetteket, a bérből és fizetésből élőket (legalábbis szavakban) pártoló párt első embere nem kerülhet ki a zsidók közül.

Ja! Azt kérdezed, mi a rossebér is van az, hogy külön kiemelt nép a zsidó? Miért mindig az antiszemitákkal, az antiszemitizmussal foglalkoznak, miért nem mondjuk az antiszlovákokkal? (Van egyáltalán ilyen, hogy antiszlovák?) Ha azt mondanám, talán azért, mert Mammon világában a világ bank- és pénzrendszere túlnyomórészt az ő kezükben van, bizonnyal azonnal rám fognád, hogy már megint általánosítok.

(Milyen érdekes! Aznap valahogy nem volt kedvük bemenni „dolgozni" WTC toronybeli irodájukba a menő gyémántkereskedőknek. Állampolgárságukat ugye kitaláltad már?)

Visszatérve Suchman megnyilatkozására, ilyen fokú kétszínűséggel, képmutatással, önsajnáltatással ritkán találkozik az ember. De ugyanez a helyzet Mesterházyval és a többi állva maradt posztkommunistával is, akik jelenléte a Törvényhozás Házában nem csak Vona Gábor, de az én számomra is felér egy tolerálhatatlan irritációval. Érzik ezt a mezei talpasok is a szegfűmintás utódpárt soraiban, s mivel két kivételtől eltekintve listán kerültek be a szocialista képviselők, a párt tagsága által onnan palotaforradalom igénybevételével bármikor kipöccinthetők. S ezt a híradások szerint a párt soraiban is egyre többen tartják kívánatosnak. Talán ebből még lehet valami.

A gonoszság, a becsapás és a manipuláció, a tisztességtelenség és az álnok hazudozások sajátos gyűelegye a csúfos vereséget szenvedett posztkommunista politikai érdektömörülés. A nagy kérdés, hogy bekövetkezik-e valamiféle robbanás, s ha igen, mekkora lesz a füstje, a lángja? És a rombolás végül menthetetlenül maga alá temeti-e ezt a történelem furа fintoraként itt ragadt, a végletekig korrumpálódott haszonelvű érdekközösséget? Az öregek a földcsuszamlásszerű vereség ellenére sem akarnak szedelőzködni, a fiatalok pedig türelmetlenül dörömbölnek az ajtón attól félve, hogy kimaradnak a jóból.

Nem maradt nekik más. Ahogyan Ficóéknak kiürült a tarsolyuk, ellőtték az összes puskaporukat, mán csak a magyar kártya maradt a pakliban, asztat húzogatják elő oly szorgalmatosan, ugyanúgy fogyott el a levegő a szegfűmintás utódpárt körül is. Húsz esztendő alatt egy egész nemzet bizalmát játszották el azzal, hogy nem voltak képesek gyökeret ereszteni a magyar anyaföldbe, s ennek szavaikkal és tetteikkel is hangsúlyt adtak. Nem a nemzetért, hanem az ellen cselekedtek. Csak gazként élősködtek rajta, s most mérget szórnak szanaszét. Ahova lépnek, ott fű nem terem. Megmételyeznek mindent, megmérgezik a levegőt is maguk körül. S bár az utolsókat rúgják, az agónia hosszan tartó és drága kínlódás lesz mindannyiunk számára. A gazdasági kulcspozíciókat elfoglalva médiabirodalmaikból kommunikációs kartácstűzzel árasztják majd el a felmentőcsapatokat, s ha csak időlegesen is, de szétbombázhatják az utánpótlási útvonalakat. Kétszínűen, sunyin, sajnáltatva magukat, a felelősséget eltolva maguktól védekeznek majd, a körülmények áldozatának beállítva magukat. Mindenről mindig más tehet.

Emlékszünk még Pintér Sándor, kijelölt belügyminiszter nemcsak üzleti partnerére, de jó barátjára, Gergényire?

„Éééééén? Mééééééééééééééééééééééér? – kérdezte értetlenül a 2006-os véres események kapcsán felelősségét firtató kérdésekre az egykor szebb napokat látott, mára már igencsak berozsdált vasprefektus.

A filmbéli Cypher Reaganként tervezte visszatérését a rendszerbe.

Mi vajon hogyan?

Megmondom én: sehogyan!

A mi feladatunk ugyanis, hogy elpusztítsuk ezt az embertelen, kizsákmányoló, az embereket a végletekig kizsigerelő szisztémát! E tárgykörben egyébként figyelmébe ajánlom mindenkinek a Magyar Nemzetben megjelent: „Szét kellene verni a bankok monopóliumát" című írást Lovas István tollából.

Ne feledjék, a déjá vu hiba a Mátrixban. Ha változtatnak.

De bárit is változtatnak, csak azért változtatnak, hogy biztosítsák a rendszer túlélését, a rendszerben való túlélésüket. Ugyanazok maradnak, nem tudnak, de nem is akarnak megváltozni, egyetlen dologhoz értenek csupán, elvenni a másét, élősködni a többieken.

Suchmannal egy dologban azért egyet értek, magyar szervezetek élére magyar embereket állítsunk, mert – ahogyan azt egyes, a parlamentbe jutott erők állítni merészek – Magyarország a magyaroké!

S hogy ki az igaz magyar? Nagyon egyszerű. Akiről a tettei mondják meg, hogy az, valamint azok, akik nemcsak hiszik, de tudják is az Istent.

Isten áldja Magyarországot!

1 öntudatos pécsi polgár
www.johafigyelunk.hu
Nemzeti InternetFigyelő